

Antons Keuze

Piet Docent

Antons Keuze

Kronieken van een trans- of intergenerationelerik (I)

Antons Keuze

Dit is een 'on demand'-uitgave (september 2016) via www.bravenewbooks.nl

Exemplaren (ook) te bestellen via www.bol.com

Zie ook mijn weblog www.bravenewbooks.nl/pietdocent

© 2016 Piet Docent, alle rechten voorbehouden

Foto omslag: door/van de auteur (Schinkeleilanden Amsterdam)

Dit is deel I van het Tweeluik *Kronieken van een trans- of intergenerationelerik*

Deel II: *Ben ik (ook) zo 'n monster?* , uitgegeven mei 2016 (adressen: zie boven)

Verantwoording

In februari 2013 overleed op 70-jarige leeftijd mijn goede vriend en collega (docent middelbaar onderwijs) Anton de Vries. Zijn dood kwam onverwacht: verwijdering van een ‘ongevaarlijke’ hersentumor liep toch slecht af. Vooraf zei Anton: “Als het mis gaat zal ik daar niet rouwig om zijn, want dan hoef ik geen zelfeuthanasie te plegen.” Hij had de spullen in huis: Nembutal of Pentobarbital, via internet in China gekocht, ad € 400,-.

Hij was namelijk levensmoe: zijn hele leven had hij geworsteld met zijn ‘foute’, want pedofiele (trans- of intergenerationele) seksuele voorkeur richting meisjes van 10-15 jaar.

Die worsteling betrof juist niet het zich al of niet vergrijpen aan een leerlinge – Anton was een integere, betrouwbare docent, die altijd zijn verantwoording heeft genomen en dus nimmer misbruik heeft gemaakt van de schoolsituatie – maar het feit dat hij zich desondanks schuldig voelde aan en zich schaamde voor zijn ‘verkeerde’ verlangens. Dat hij door de samenleving als ‘non-dader’ gelijkgeschakeld werd met daders, maakte dit gevoel er niet eenvoudiger op.

Een keer ging het bijna mis: op een (groeps-)vakantie voor volwassenen had een moeder haar dochter van 12 meegenomen. Tussen Anton en dat meisje ontstond affectie. Er gebeurde nog niets ‘fouts’, maar een jaar later kreeg hij dringende verzoeken opnieuw met die groep, waaronder dat meisje, nu 13 jaar, mee op vakantie te gaan. Dat was in de zomer, dat ook zijn dochter ging trouwen; hij moest toen kiezen...

Dit alles biechtte hij mij een keer op (ik vond het een hele eer dat hij mij in vertrouwen nam) en vroeg mij toen na zijn dood ‘zijn verhaal’, op grond van door hem aangeleverde teksten en documenten te boek te stellen.

Want hij had zelfmoordplannen, die, mede door zijn levenslange slapeloosheid, manifest werden na zijn pensionering. Echter, hij had zijn dochter een aantal jaren daarvoor beloofd ‘zichzelf niets aan te doen’ en dat weerhield hem voorlopig...

Ik heb, nog in overleg met hem, van zijn verhaal een Tweeluik gemaakt: dit deel I, gevolgd door deel II: *Ben ik ook (zo’n) monster?*. Daarbij is de tijdsvolgorde omgedraaid: eerst de tweede helft van zijn schoolloopbaan + pensionering, en daarna de eerste helft. Als reden geeft hij zelf het volgende aan (uit deel II): *Om de lezer van een boek over pedofilie gerust te stellen, wilde ik achteraan beginnen. Als die namelijk nietsvermoedend wordt geconfronteerd met ‘het leven van een pedofiel’, dan zal de eerste reactie er een zijn van schrik, de volgende iets hebben van ‘gatverdamme’ en daarna zal het boek terzijde gelegd worden.*

Door achteraan mijn leven te beginnen, moge niet alleen blijken, dat mijn pedofiele geaardheid nimmer heeft geleid tot ‘het grijpen’ (en erger) van, in mijn geval, een meisje rond de twaalf jaar, maar ook dat ik eigenlijk een normaal mens ben en dus net als ieder ander op zoek naar warmte, liefde, een maatje, zeg maar een Heuse Relatie.

Bij het (her-)schrijven van Antons verhaal heb ik veel gebruik gemaakt van eigen onderwijservaringen omdat ik dat makkelijker vond.

Om herkenning te voorkomen zijn alle namen gewijzigd; ook mijn naam is een pseudoniem, want ‘een vriend van een pedofiel’ moet eveneens vrezen voor herkenning en dus voor het ingooien van zijn ramen.

Piet Docent, 30 september 2016.

1.

Met Pensioen.

*Dun, dik, klein, groot,
Zwart, geel, blond, bruin,
Kort, lang, steil, golf,
Krullenkop, paardenstaart, stekeltjes, kuifje-klef,
Rood, groen, wit, paars,
Jurk, trui, bloes, shirt,
Lief, leuk, stil, druk,
Mooi, saai, grijs, groen,
Levendig, lacherig, dweperig, dwarserig,
Sterk, zwak, slap, hard,
Boos, braaf, blij, bleek,
Verdrietig, gelaten, uitbundig, onzeker,
Vragend, eisend, gevend, nemend,*

*Duizend leerlingen op een rij,
Ja, dat is voorgoed voorbij!*

Anton de Vries, 29 juni 2010.

2.

Voorzichtig vat Anton de klink.

Waarom bonkt zijn hart zo? Waarom zo aarzelend met die klink? Wat doet hij hier eigenlijk op dit boeren erf?

Nog is de houten deur dicht, de klink niet geheven. Hij vreest een groot gevaar. Alsnog in zijn auto, een MG ZS 2.5 V6 180, springen en vol gas wegstuiven?

Maar nee, een andere, sterkere impuls moedigt hem aan door te zetten: alsof er achter die deur de kans van zijn leven ligt te wachten. Dé kans om te ontsnappen aan de onmacht van zijn bestaan en zijn eeuwige depressie. Ja, om hem te verlossen van zijn grote verdriet: het Foute van zijn seksuele voorkeur.

Juist door die laatste gedachte tilt hij toch de klink op en duwt tegen het gammele houtwerk. Het kraakt, maar wijkt niet. Alsnog een kans om weg te wezen? Nee! Anton zet zijn schouder ertegen en spant zijn spieren. Knarsend ontstaat er een kier van zo'n tien centimeter, een verrukkelijke geur van vers hooi wolkt hem tegemoet. Daardoor aangemoedigd gooit hij nu zijn hele gewicht van 100 kilo ertegen aan en het lukt hem de deur zover open te wrikken dat hij zijn hoofd net door de ontstane kier kan steken.

Hij ziet een halfdonkere ruimte met een nu veel sterkere hooigeur. Terwijl zijn ogen aan die duisternis wennen, raakt hij steeds meer verbijsterd! In een halve cirkel rond een grijsbetonnen vloer, gerekend vanaf zijn positie met een straal van vijf meter, ligt een dikke laag hooi opgetast. In dat hooi meisjes, boerendochters van zo'n twaalf jaar; blote armen vanuit sneeuw witte, hier en daar al iets gevulde bloesjes; blote voeten en benen van onder wolken wit, rood en blauw, afgedekt met kleurige bloemenschorten. Ze lachen, kirren en wenken hem: "Kom, kom met ons stoeien in het hooi!"

De dood! Juist dat woord flitst nu door hem heen. Daar wenkt niets meer of minder dan de dood. Wegwezen? Het kan nog.

Maar zijn zich verheffende deel, klemlopend in zijn broek - die vervloekte pedopik - wijst richting meisjes en hij merkt dat hij bezwijkt, dat zijn lust groter is dan zijn wil en dat dit juist het gevaar is dat hij voorvoelde.

De deernes zijn gaan staan, joelen, gooien zich de rokken omhoog, waardoor hun meisjesdijen onthuld worden en bij sommigen zelfs een strak onderbroekje; een paar meisjes knopen ook hun bloesje open en ontbloten, geen behaasje, hun prille borstvorming. Dan beginnen ze te roepen en in hun handen te klappen, eerst door elkaar maar al gauw in een gezamenlijk ritme: "Springen, springen, springen!"

Springen? Hoezo? Maar natuurlijk! Hoe hij aan het antwoord komt weet hij niet, maar om bij die meisjes in het hooi te kunnen duiken, zal hij moeten springen over... de betonnen vloer voor hem. Eroverheen springen is noodzakelijk, want het is levensgevaarlijk die te betreden, zoals die vloer in de grot op weg naar de Beker des Levens, in de film *Indiana Jones and the last*

Crusade. Stap je mis, dan zak je er doorheen in een peilloze diepte. Alleen is hier geen sprake van een letterspoor, van speciale *stepstones*, hier moet hij die vloer helemaal niet betreden, alleen maar erover heen springen, een afstand van vijf meter. Onmogelijk vanuit stand en al helemaal voor iemand van zijn leeftijd en gewicht.

Maar dan, allemachtig, een paar meisjes laten de rokken zakken, stappen eruit; witte slipjes met daaronder romig blote benen. En dan worden zelfs die slipjes naar beneden geschoven, smalle meisjesheupen onthullend, met centraal hun vagina's, merendeels nog zonder schaamhaar. Als ze dan ook nog de bloesjes uittrekken, zijn ze naakt.

Twaalf heeft Anton er intussen geteld, twaalf naakte meisjes van twaalf, zo geil als boter. Onwillekeurig vraagt hij zich af hoeveel maagden er ook al weer beloofd worden aan zo'n zelfmoordmoslim, als die erin slaagt met een aanslag zoveel mogelijk 'ongelovige honden' plus zichzelf natuurlijk aan stukken te rijten. Zeventig? Tweeënzeventig? Maar Anton is geen moslim, verre van dat, van elk geloof, en twaalf vindt hij meer dan genoeg!

"Springen, springen, springen!"

Gek van verlangen rukt hij zich eveneens de kleren van het lijf - zijn erectie springt kloppend tevoorschijn; gejoel van de meisjes - en besluit hij de sprong te wagen: de afstand is veel te groot, maar kan hem het schelen, hij ziet wel waar hij terecht komt.

Hij zet af, zweeft even door de lucht, en dan: angst ontploft in hem als de bom van zo'n zelfmoordterrorist. Wild maaïen van armen en benen, terwijl hij halverwege neersmakt op de keiharde betonnen vloer. Hij probeert zijn val te breken met zijn handen, voelt zijn rechterpols kraken, au!, stuitert op zijn rechterheup, tolt om en ligt dan stil. Hij bloedt uit schaafwonden en ziet dat hij nog ver van de meisjes is verwijderd. Zijn erectie is als een lek gestoken ballon ineengeschrompeld.

Maar nog voor hij kan vaststellen hoe groot de schade is, voelt hij die pijnlijk harde betonnen vloer onder zich zacht worden, gaan deïnen. Ook de kleur verandert: het lijkt wel, krankzinnig, vlezig te worden. Dan ontstaat er ineens een grote spleet pal onder hem en hij voelt zich erin wegzakken als in drijfzand. Het dringt plotseling tot hem door dat hij terecht is gekomen in iets dat lijkt op een reusachtige vagina. In paniek klauwt hij met zijn handen om zich heen op zoek naar houvast. Au!, zijn pols; bloed maakt alles dat hij aanraakt glibberig: hij verliest zijn grip.

De meisjes? Heupwiegend, grijnzend, komen ze op hem af. Wat gebeurt er nu weer? Terwijl ze op hem toelopen, groeien ze uit tot volwassen, jonge vrouwen. Ook hun naaktheid wordt razendsnel bedekt door strakke, zwarte jurkjes, mantelpakjes, andere kekke kleding, netkousen en zelfs naaldhakken, stiletto's! Komen ze hem redden? Dat lijkt onwaarschijnlijk. Anton vreest dat het afgelopen met hem is, dat hij op zijn foute verlangens hier en nu meedogenloos wordt afgerekend.

De vrouwen, de feeksen intussen, trappen met hun stilettohakken op zijn handen, armen, zijn naakte schouders, op zijn hoofd. “Vieze, vuile, pedo, je krijgt je verdiende loon, monster! Naar de plek waar jouw soort thuishoort: de hel!” Hij zakt weg, kan al bijna geen adem meer krijgen, maar nog een laatste keer wild met zijn linkerarm...en schrikt wakker.

Hij ligt voorover op zijn knieën in bed en hapt naar adem, probeert gierend wat lucht binnen te krijgen. Hij heeft het weer: in zijn slaap is er wat speeksel zijn luchtpijp ingelopen, met als gevolg het allergisch opzwellen van slijmvliezen die de luchtpijp vervolgens afsluiten. Automatisch heeft hij zich op handen en knieën gedraaid met het hoofd naar beneden om het speeksel terug te laten lopen zijn mondholte in. Hij heeft het vaker gehad, weet, dat hij juist moet ontspannen en genoeg moet zien te nemen met minieme teugjes lucht.

Ook nu heeft deze aanpak succes en na een paar minuten kan hij weer enigszins rustig ademen. Hij tast naar zijn bril op zijn nachtkastje maar kan die niet vinden. In het binnenvallende licht van de galerij langs zijn flat ziet hij dat het nachtkastje schoon leeg is; hij moet alles eraf gemaaid hebben: glas water, lampje, wekkerradio en dus ook zijn bril.

Terwijl hij, nog nahoestend, voorzichtig, vanwege die bril, uit bed stapt, dreunt de droom, op weg naar de lichtschakelaar, nog na: wat een vreselijke nachtmerrie! En dat in de eerste de beste nacht in zijn eigen bed na Kreta. Vanwege Thea?

#

3.

Is hij wel suïcidaal?

Wanneer kun je iemand ‘suïcidaal’ noemen? Voor of pas na een heuse poging? Ja, als iemand van een flatgebouw springt - een ‘flatpiloot’ in kringen van begrafenisondernemers - dan is dat wel duidelijk. Maar hij, Anton, zit hier nog gewoon op een stoel, heeft nog niet eens een plan gemaakt, hooguit over de rand van het balkon op zijn dertiende verdieping gekeken en gehuiverd.

Zal de dokter hem geloven? Hij weet zelf niet eens zeker of hij niet alleen maar een act opvoert, bijvoorbeeld om aandacht te krijgen.

“Meneer de Vries?”

Voor deze afspraak heeft Anton speciaal de (enige) mannelijke arts uit de, na zijn verhuizing, voor hem nieuwe huisartsenpraktijk gevraagd. Hij voelt zich met zijn probleem veiliger bij een man.

“Wat kan ik voor u doen?”

“Dokter, ik word volgend jaar 65, en dus zit mijn pensioen eraan te komen.” Tot zijn verrassing - dit is in ieder geval niet gespeeld - voelt hij ineens tranen achter zijn ogen. “Daar zie ik enorm tegenop. Ik ben bang dat er dan niets van me overblijft.”

En daar zijn ze dan, de waterlanders, hij kan ze niet tegenhouden. Met moeite voegt hij eraan toe, dat hij denkt suïcidaal te zijn.

‘Want, ik ben... ik heb pedofiele verlangens.’

Nu klinkt er alleen zijn ingehouden gesnik in de spreekkamer; de dokter staat op en vult een bekertje met water bij het fonteintje. Hij zet het voor Anton neer.

“Wat is uw beroep?”

“Ik ben docent op een middelbare school.”

“Welk vak?”

“Levensbeschouwing is mijn hoofdvak, maar soms val ik ook in voor Nederlands.”

#

4.

Lieve Thea, wil je met mij trouwen?

Geschreven in Antons beste schoolmeesterhandschrift. Binnenin zo'n dubbele felicitatiekaart. Zonnebloemen op de voorkant. Gelukkig waren er veel kaarten met zonnebloemen, zowel dubbele in een envelop, als enkele zonder. Van de laatste heeft hij een heel stapeltje aangeschaft, allemaal verschillende. Anton wil Thea, na vandaag, na het officiële aanzoek, een tijdlang, net zoals Simon Carmiggelt dat deed met zijn late, buitenechtelijke, liefde Renate Rubenstein, iedere dag een ansichtkaart sturen.

Voor Anton is deze liefde niet buitenechtelijk, verre van dat. Sinds zijn scheiding, veertien jaar eerder, heeft hij nauwelijks 'kennis aan een vrouw' gehad en hij vindt het dan ook heel bijzonder dat Thea in zijn leven is gekomen.

Het valt hem niet gemakkelijk warme gevoelens voor haar te hebben en het komt ook veel meer van haar kant, maar hij moet niet zeuren en deze buitenkans met beide handen aangrijpen. Zo heeft hij zichzelf opgedragen, heeft hij zichzelf toe geschopt; die gevoelens komen dan vanzelf wel. En om er geen misverstand over te laten bestaan, doet hij haar nu een officieel aanzoek. Een grote bos zonnebloemen moet een en ander kracht bijzetten.

Na zijn auto te hebben geparkeerd loopt hij met die bos, de stelen naar voren als een geweer in de aanslag, richting het trappenhuis van haar flat en belt aan.

Thea. Psychologe bij het 'RIAGG', zoals in '99 de GGZ nog heet. Energiek & voortvarend! Vond hem een aantrekkelijke partij en besloot dat zij en hij heel goed een stel konden vormen. ("Ik voel gewoon dat wij bij elkaar passen.") Zij was er ook aan toe geweest, aan een normale man-vrouw relatie, na 25 jaar met een r.-k.-priester te hebben gehokt, die ook nog eens 25 jaar ouder was geweest en onlangs in haar armen gestorven.

Hij, Anton, voelde zich gevleid en was ook wel blij met de mogelijkheid zijn solostatus na veertien jaar te kunnen beëindigen. Wel onhandig, dat hij dus eigenlijk niet veel voelde bij Thea, laat staan verliefdheid, maar dat kon ook gewoon onwennigheid zijn. Niet ongewoon voor iemand die eigenlijk op jonge meisjes valt. Toch had hij altijd nog een stille hoop, dat zijn pedofiele 'meisjesliefde' samenhang met een soort fobie voor vrouwen, 'vrouwenvrees' zoals hij het zelf noemde. Die zou veroorzaakt kunnen zijn door zijn klassiek 'kille' moeder, die hem o.a. dus nooit knuffelde. Die vrouwenvrees zou hij kunnen overwinnen door zich er niks van aan te trekken en 'gewoon' een relatie met een vrouw aan te gaan: kwestie van wennen! Tegelijkertijd zou dan, als bijvangst, die 'verdomde meisjesliefde' automatisch verdwijnen als sneeuw voor de zon!

Vandaar dit aanzoek.

Ze doet open en is niet verrast, omdat ze toch al hadden afgesproken. Wel kijkt ze op van de nogal grote bos bloemen + bijbehorende vaas. Ze pakt de bloemen aan; hij zet de vaas op de grond.

“Eh...?”

Zonder verder er iets bij te zeggen pakt hij de bos bloemen weer van haar af en geeft haar de kaart. Ze maakt hem open met een glimlach, leest de tekst en kijkt dan nog blijer.

“Het is bij jou ook hollen of stilstaan!” Glimlachend kijkt ze hem, na het lezen van de kaart, aan. “Ben je wel zeker van je zaak?”

“Thea”, antwoordt Anton, terwijl het hart hem in de keel bonkt, “geloof me, het komt door Egypte, door een openbaring daar, een ‘Nijlgedachte’, zoals ik het noem; ik vertel je daar nog over. Daardoor weet ik het zeker dat ik met je wil en vooral ook *dúrf* “, dit laatste woord roept hij bijna, als om een andere stem in zijn binnenste te overschreeuwen, “te trouwen!”

“Want dan kun je niet meer op de vlucht slaan?”

“Eh ja, zoiets”.

Even is hij uit zijn evenwicht. Slaait ze daar niet de spijker op zijn kop? Is dat niet veel meer de reden van zijn aanzoek nu dan die zogenaamde Egyptisch openbaring, die ‘Nijlgedachte’? Maar wat maakt dat uit voor het resultaat? Hij herpakt zich, kijkt haar verwachtingsvol aan.

Er valt een stilte tussen hen. Thea leest de kaart opnieuw, draait hem om, ziet de zonnebloemen voorop en de zonnebloemen onder zijn arm. Dan glimlacht ze opnieuw.

“Goed Anton, als je dat wilt, dan wil ik dat ook. Het antwoord is ‘ja’.”

Dan stapt ze resoluut naar voren, slaat haar armen om zijn hals en beweegt haar gezicht richting het zijne. Onhandig, met de bos grote bloemen nog in zijn hand, beantwoordt hij die omhelzing, maar ontwijkt haar mond in een reflex. Aan tongzoenen, zoals zij graag wil en meer dan dat, is hij nog niet toe, ook niet op dit bijzondere moment. Ze accepteert zijn geremdheid, respecteert zijn traumatische vrouwenproblematiek.

Even overleggen ze of ze ‘uit eten’ zullen gaan, om de verloving te vieren, maar ze was al begonnen met koken - pasta met zalm - en dat vieren kan ook heel goed, zo niet beter, kleinschalig en vooral ‘puur privé’.

Ze installeert hem op haar achterbalkon, dat op het westen is gelegen en nog aardig wat zon vangt op dit julimoment, inclusief de *Volkskrant* en een speciaal voor hem ingekocht biertje, een Duvel, en gaat neuriënd verder met koken. Anton schenkt het bier bruisend in het bijbehorende dikbuikige glas, neemt een slok, veegt zijn mond af, zucht eens diep en kijkt om zich heen. Dit gaat dan waarschijnlijk zijn uitzicht worden: het park aan de achterzijde van haar je mag wel zeggen ‘riante’ flatwoning, met niet alleen balkons aan zowel voor- als achterzijde, maar ook nog eens voldoende ruimte in de zitkamer voor

een heuse vleugelpiano. Want dat is ook een voordeel van Thea, dat ze prachtig piano kan spelen, Bach, de Goldbergvariaties.

Maar nu weerklinkt alleen haar geneurie, vermengd met kookgeluidjes en het kwinkeleren van vogels plus bladerengeritsel vanuit het park. Idem dito voor etensluchtjes en parkgeuren. Een briesje verkoelt de nog warme avondzon. Anton rekt zich uit, ontspant, neemt een flinke teug Duvelbier en zucht opnieuw. Vandaag heeft hij dan dus zijn leven een definitieve wending gegeven. Hij zal niet meer alleen zijn, zich niet meer opgejaagd hoeven voelen en hier op deze prachtflat een nieuw ‘hol voor zijn voet’ gevonden hebben. Hij is veilig nu, zeg maar gerust ‘gered’.

Gered?

Waarom ontbreekt dan het bijbehorende gevoel? Hij zou zich toch geweldig opgelucht moeten voelen? Hoe kan dat nou? Is het een kwestie van wennen, met zijn vrouwenvrees? Zit dat zo diep dat hij niet mag verwachten dat hij daar zomaar van bevrijd is? Dat zal het zijn. Nu vloeit er, gestimuleerd door de alcohol, toch wel enige opluchting door zijn aderen: fijn om goed na te kunnen denken, om goed oorzaak en gevolg in de gaten te kunnen hebben. Zei Hans van Mierlo dat niet al eens: *Redelijkheid, dat wil zeggen begrip, kan leed verzachten?*

Anton ledigt zijn glas en staat op voor een tweede biertje. In de smalle keuken moet hij achter Thea langs om de koelkast te kunnen bereiken. Als hij haar passeert, leunt ze achterover, tegen hem aan. Hij begrijpt dat ze de een of andere liefkozing verwacht, dat hij haar, op de dag van hun ‘verbintenis’, niet mag teleurstellen. Hij slaat zijn armen rond haar middel en trekt haar tegen zich aan. Zij doet glimlachend haar hoofd naar achteren, in zijn hals, pakt dan zijn handen vast en legt die op haar borsten. Anton verstijfd, maar begrijpt dat hij nu niet mag versagen. Hij kneedt haast onmerkbaar haar buste, duwt zijn geslacht tegen haar billen waarbij hij zich ongerust maakt over het achterwege blijven van een erectie.

“Ik ben eigenlijk op weg naar een biertje.” Even gebeurt er niets, dan maakt Thea zich van hem los en buigt zich over het fornuis.

“Bovenin de koelkast.”

Als Anton weer op zijn post is teruggekeerd en zijn glas schuimend volschenkt, knakt zijn hoofd naar voren. Gered? Het voelt alsof hij meer gevangen zit dan ooit. Veel drinken maar, dat helpt. Thea is zijn redding, of hij dat nu leuk vindt of niet. Gewoon er bij hem in rammen: ‘Thea is mijn redding, mijn vreugd, mijn psalmgezing’ en, vervolgt hij deze plotseling in hem opduikende bijbeltoer, ‘mijn Weg, mijn Waarheid en mijn Leven. Amen! Proost!’ Met een paar forse slokken giet hij het 8,5%-bier naar binnen. Het bijt in zijn keel, komt bijna zijn neus uit, hij krijgt er tranen van in zijn ogen. Gered! Ha! Het is even wennen, maar dan...!

5.

Thea dus.

Het was begonnen op Kreta, de eerste groepsvakantie na zijn scheiding en daar was hij meteen al tegen Thea opgelopen. Of liever gezegd zij tegen hem, want op een gegeven moment zat hij ineens met haar alleen op een terras, terwijl hij zich verbaasd afvroeg waar de rest van de groep gebleven was. Eigenaardig genoeg herinnert hij zich van dit onverwachte tête-à-tête voornamelijk de Griekse yoghurt met walnoten en honing: verrukkelijk.

Dat gebeurde op de vierde dag, precies op het moment dat Anton zijn weerzin tegen, of liever gezegd zijn angst voor een groep, autistisch als hij in zo'n situatie kan zijn, had overwonnen.

Niet in de laatste plaats dankzij een excursie naar het voormalige leprozeneiland Spinalonga. Hij had daar rondgedwaald, door de verlaten, overwoekerde steegjes, nu slechts bevolkt door zwervkatten. Een complete gemeenschap was daar gehuisvest geweest, inclusief bakker, slager, café, dorpsplein, enzovoort. Tot in de vijftiger jaren werd het eiland bewoond door melaatsen, voorgoed uit de samenleving verdreven.

Melaatsen, ja, maar vooral mensen hadden daar gelopen, daar wij hij zijn voeten nu zette. En die mensen waren vervuld geweest van schuld & schaamte, vooral dat laatste. Want dat ze schuldig waren aan hun ongeluk, dat stond buiten kijf, anders had God hen met die, ook nog, Bijbelse 'ziekte aller ziekten', niet zo zwaar gestraft. Een ziekte die voor iedereen zichtbaar was en daarom schaamden ze zich voor hun lot. Hun verbanning ervoeren ze niet als een klinische maatregel om besmetting tegen te gaan, maar als een uitgestoten worden door de maatschappij. En het ergste was nog wel, dat zijzelf, indien zij gezond waren geweest, daaraan zouden hebben meegedaan; dat ze, als het ware, zichzelf zouden hebben uitgestoten.

Toen Anton zich dat allemaal realiseerde, eigenlijk doorvoelde, kreeg hij, ondanks het verrukkelijke Griekse klimaat in mei, koude rillingen. Het duurde even voor hij begreep waardoor: niet zozeer uit medeleven met die stakkerds van toen, want ach, het was al weer bijna vijftig jaar geleden. Ook niet door een soort etherische straling van de vroegere bewoners, die mogelijk op het eiland was blijven hangen. Anton had interesse in bovennatuurlijke zaken maar hij had zelf niets van een zesde zintuig of iets dergelijks. Nee, hij herkende rechtstreeks die schuld & schaamte, dat uitstoten van jezelf...

Maar op de een of andere merkwaardige manier luchtte dat herkennen hem vervolgens ook op. Misschien omdat gedeelde smart gehalveerd wordt, misschien ook omdat dit eiland aantoonde dat er toch ooit een einde kwam aan die (zelf-)verbanning, de schaamte, die schuld...

Hoe dan ook, toen de boot terugvoer naar Kreta en in de Baai van Elounda een uur voor anker ging om zwemmers de gelegenheid te geven een duik te nemen, was Anton op de voorplecht, op de reling, gaan zitten. En daar in die

baai, met die bergen rondom, in combinatie met het verrukkelijke weer, had hij tot zijn verrassing geconstateerd dat hij zich gelukkig voelde. Hij had dat zelfs hardop voor zichzelf uitgesproken: “Ik voel me gelukkig, even, hier en nu.”

Die avond had hij aansluiting gezocht en gevonden bij het groepje ‘leuke mensen’ van het reisgezelschap; mensen die onderling pret maakten, zichtbaar voor iedereen. En daar zat ook Thea bij. Ontspannen als hij was bleek Anton gemakkelijk contact te kunnen maken met dat groepje, opende hij als het ware zichzelf.

De volgende dag maakten ze een excursie en na afloop daarvan was de groep een dorpje in gedwaald, op zoek naar een terrasje. En toen dus was het Thea gelukt hem los te weken van de anderen...

Ze bleken veel gemeen te hebben: interesse in politiek, ’s ochtends uitgebreid de *Volkskrant* lezen, tv-programma’s als *Nova* getrouw volgen, literatuur, filmhuisfilms, klassieke muziek, enzovoort. Eindelijk een vrouw met dezelfde interesses.

Op de terugweg lukte het hem om met iemand anders van de groep van plaats te ruilen, zodat hij in het vliegtuig naast Thea kwam te zitten. Toen ze elkaars paspoorten gingen bekijken, wees zij hem er wat nerveus op dat zij vier jaar ouder was dan hij. Hij deed net of hij dat geen enkel punt vond, maar schrok er toch van. Een ‘oudere vrouw’ als partner, daar had hij negatieve ervaringen mee: Zijn ex, Truus, was bijna twee jaar ouder dan hij en Thea was daar nog eens het dubbele van. Zijns ondanks flitste door hem heen een regel uit een liedje van Toon Hermans: *Hij dacht: nou ja, een vlekje...*

Al de zondag volgend op hun terugkeer op vrijdag zocht Anton Thea op in haar flat. Dat bleek een luxe flat te zijn in een chique buurt van Den Haag. (“Ik ben een rêek wêêf”, liet ze zich later een keer in plat Haags ontvallen.) De omhelzing was intens, maar toen ze, voor het eerst, ook wilde tongzoenen, hield hij toch de boot af.

“Let niet op de rommel”, brede armzwaai, “ik ben niet erg opruimerig.” My god, dacht Anton, wat een zooi. Als iemand dat zegt heeft dat doorgaans betrekking op iets dat even nog niet is opgeruimd zoals een stapel wasgoed, een eettafel vol paperassen. ‘Rommel’, die binnen tien minuten weggeruimd is, als men zich even kwaad maakt.

Maar dit: Jezus! Overal stapels boeken, tijdschriften, weekbladen, zowel op de stoelen en banken als op de grond. Weliswaar redelijk netjes opgestapeld, maar toch iets dat onmogelijk kon doorgaan voor een permanent onderdeel van het meubilair. Inderdaad wasgoed verspreid over een bank; kennelijk de vakantiewas, al wel schoon, maar nog niet gestreken, opgevouwen.

Naast en op de vleugel stapels muziekboeken, deze wel schots en scheef op elkaar, zodat een stapel ieder moment kon omvallen. Afgestorven planten in de vensterbank. Ze volgde zijn blik. “Nee, planten zijn aan mij niet besteed!” Met beide armen graaide ze het wasgoed van de bank, aldus een zitplaats vrij makend, en verdween ermee in een zijkamer. *Net of het vlekje groter wordt...*

“Ik heb speciaal Duvelbier gehaald, dat is toch je merk?”, kwam ze opgewekt terug en liep meteen door naar de keuken.

“Ja graag!”, riep hij haar achterna. Gelukkig ‘mocht’ hij weer drinken en een stevig biertje kon hij, te midden van dit ‘ongeorganiseerd huishouden’, goed gebruiken. Ze kwam weer terug met op een blad twee beslagen flesjes Duvel, en twee omgespoelde speciale, dikbuikige Duvelglazen. Allemaal pluspunten, registreerde Anton: een vrouw die bier drinkt, zelfs pittig bier, de juiste glazen erbij en ook nog omgespoeld.

“Nog een geluk, dat ik van opruimen hou”, zei hij lacherig, een flesje plus glas van haar aanpakkend. Over twee minuten zou hij de toekomst weer (Wim Kan) ‘ernstig, doch zonder vertrouwen tegemoet zien’.

Ze stootten aan: “Op de liefde, haha!”

Inderdaad verwijdde de zozeer ontbeerde alcohol wel heel snel zijn aderen, dusdanig dat de zuurstoftoevoer via zijn bloed naar zijn hersenen iets kreeg van een zondvloed met een vrolijkheid ten gevolg die haast overwel digend was. Hier zat hij zich te bezatten op de bank van niet alleen een ‘rêêk wêêf’, maar ook leek ineens het einde van zijn jarenlange solitaire bestaan plotseling in zicht, was er licht aan het einde van zijn tunnel, ja, werd het wellicht mogelijk om zijn verdomde meisjesliefde in een donderende klap te overwinnen. Alles dankzij deze fantastische vrouw, deze Thea waar hij geen enkele moeite voor behoefde te doen, die hem als het ware op Kreta, oh gezegende onder de eilanden, in de schoot was geworpen, of eigenlijk op zijn schoot was gesprongen, oef!

Een tweede Duvel de man werd aangerukt en het scheelde weinig of Anton zette een lied in. Al die schots en scheef opgestapelde boeken in haar kast, waarbij er niet een op zijn plaats leek te staan? Peanuts, voor wie oog had voor wat werkelijk belangrijk was in het leven. En als het hem niet aanstond, nou, dan ging hij toch zelf al die boeken keurig ordenen? Nog een leuk werkje ook!

Schaterend bracht hij dat lied van Toon Hermans in herinnering: *Vader gaat op stap*. Nu zong hij inderdaad, ging er zelfs bij staan., hief zijn glas. *Zag hij een vlekje op haar schouderblad*. Thea ging ook staan, viel hem bij. Zo moest je onrust in jezelf te lijf: grijp het bij de kladden, zet het voor je neer en lach het uit in het gezicht! De glazen waren al weer leeg: tijd voor een derde Duvel, 3D, diepte!

Vervolgens pakten Thea en Anton, met de glazen in de ene hand, elkaar vast met de andere, draaiden rond in een danspose, verloren het evenwicht en belandden, hij onder, languit op de bank, het bier klotste bijna uit de glazen.

Toen zette ze haar glas op tafel en pakte met twee handen zijn gezicht vast. “Blijf vannacht hier slapen”, zei ze en drukte vervolgens haar mond op de zijne. Hij voelde haar tong zijn mond in glibberen en kokhalsde bijna van afschuw.

“Nee, nee”, riep hij en duwde haar wild van zich af, zodat ze op de grond terechtkwam. Zelf schrok hij van zijn felle reactie en probeerde die onmiddellijk te verzachten.

“Nog niet, nog niet, ik eh...ik ben niet zo snel in die dingen...” Ze ging rechtop zitten, keek hem bevreemd aan. “Nee, sorry Thea. Ik heb een beetje een vrouwenfobie, door de schuld van mijn moeder denk ik, ik noem het ‘vrouwenvrees’, haha.”

Maar de uitgelatenheid had hem volledig verlaten. Hij voelde zich nu alleen nog maar draaierig, misselijk ook, en de opkomende hoofdpijn zou zich niet gemakkelijk laten verdrijven.

Even bleven ze zo zitten, Thea op de grond en hij op de bank. Toen kwam ze overeind, pakte haar glas en nam een slok. “Oké, misschien moeten we het maar niet overhaasten. Eh, even praktisch nu, het lijkt me geen goed idee als jij nu gaat autorijden, dus kunnen we niet ergens gaan eten.”

“Nee, dat klopt,” beaamde hij voor de zekerheid. “En als je het niet erg vindt, ga ik even een frisse neus halen. Op Kreta heb ik niet gedronken, zoals je weet, en die Duveltjes zijn me even naar het hoofd gestegen. Is het een idee om intussen pizza’s te bestellen?”

Anton was het park ingelopen, terwijl hij het rondrennen van zijn gedachten tot bedaren trachtte te brengen. Ze wou al dat hij bleef slapen en dat terwijl hij eigenlijk nog helemaal niet had besloten verkering met haar te willen hebben. Zeker, ze was een leuke vrouw, een prima partij, waar hij zijn handen over mocht dichtknijpen, maar hoe moest het met zijn voorliefde voor jonge meisjes, zijn foute geaardheid dus? Moest hij dat verzwijgen tegenover haar, ook al omdat hij nu echt wilde gaan kiezen voor een volwassen relatie? Kon dat wel? Werkte dat wel?

Onwillekeurig rilde hij. Vervelend nu, die mist in zijn hoofd. En wat als ze er ooit toch achter kwam. Het had zo’n grote rol gespeeld in zijn leven tot nu toe, tot en met de reden van zijn ontslag een jaar eerder, dus kon je er vergif op innemen dat het een keer uitkwam. Hoe zou ze dan reageren? Zou ze zich belazerd voelen? Die kans was groot, ja. In ieder geval zou hij zich in haar plaats zo voelen.

En toen begreep Anton dat hij allang had geweten wat hij moest doen: open kaart spelen, niet zozeer vanwege bepaalde gevolgen, maar omdat hij wilde dat ‘open kaart’ zijn stiel was, kenmerkend voor hem en wat er van kwam dat zagen we dan daarna wel weer. Een kwestie van verschil tussen opportunisme en principes en als het erop aankwam, dan was hij daar duidelijk in. Pffff. Een diep zucht ontsnapte hem, nu hij wist wat hem te doen stond. Maar hoe, waar, wanneer?

Hij liet zich op een bankje neerploffen, want nu hij een keuze gemaakt had, wankelde hij onder het gewicht van de consequenties. Het haar vertellen, heremetijd! Niet zozeer vanwege het risico dat ze dan niet verder met hem